

‘Mijn laatste jaren nieuwe kleuren geven’

Nederland kent de flamboyante Britse entertainer Barrie Stevens (82) allereerst van zijn kreet ‘Vooral doorgaan!’ Achter zijn glimlach schuilt een man die moest knokken voor acceptatie. In zijn laatste show doet hij zijn masker af.

Edwin van der Aa

Het is een opvallend intieme setting, het Amsterdamse H'ART Museum, waarin Barrie Stevens afscheid neemt van zijn publiek. Geen groot ensemble, geen groots showorkest, zelfs geen pianist. „Het is ongelooflijk spannend”, bekent Stevens meteen, met die onmiskenbare Brits-Nederlandse tongval. „Het jonge talent Koen Caris heeft speciaal voor mij een prachtig, ragfijn script geschreven, waarin hij mijn eigen levensverhaal verweeft met het werk van mijn absolute idool: Oscar Wilde. Die combinatie dwingt me om echt in de spiegel te kijken.”

Voor de buitenwereld is Barrie Stevens altijd de goedlachse, ietwat nette Engelsman geweest. De man in de jury van de *Soundmixshow* en in andere, luchtige entertainmentprogramma's. Maar juist van dat beeld wil hij nu, in de herfst van zijn leven, losbreken. „Het gevaar van televisie is dat men razendsnel een stempel op je

drukt. Voor je het weet, word je in het hokje geplaatst van de vrolijke, frivole theevrouw, of de ‘goede fee’. Dat begon toch te wringen. Ik heb de afgelopen jaren een diepe, onbedwingbare behoefte gevoeld om een veel serieuzere, gelaagde kant van mezelf te tonen.”

Oscar Wilde

De keuze om zijn levensverhaal te koppelen aan Oscar Wilde is dan ook verre van toevallig. De negentiende-eeuwse schrijver stond bekend om zijn genialiteit en vlijmscherpe humor, maar kende eveneens een leven vol tragiek; hij werd publiekelijk vernederd en zelfs in de gevangenis gegooid vanwege zijn homoseksualiteit. Het is een bittere geschiedenis die Stevens diep in zijn ziel raakt, omdat hij er een directe afspiegeling van zijn eigen jeugd in ziet.

„Toen ik op 13-, 14-jarige leeftijd in Engeland ontdekte dat ik liever naar jongens keek, voelde dat voor mij als een absolute vloek. Een straf”, vertelt hij. „Ik mocht er thuis absoluut niet over praten en voelde me haast een crimineel als ik stiekem

▲ Barrie Stevens speelt zijn soloshow *The importance of being Barrie*. FOTO OLAF KRAAK

zwaarte van die relatie. Zeker nu hij ouder is, kijkt hij met andere ogen naar de tijd die ze samen deelden.

„Die relatie was niet gelijkwaardig”, aldus Stevens. „Leen was, omdat hij zeventien jaar ouder was, stiekem bijna een soort vaderfiguur voor me. Maar als ik terugkijk op die periode, kon ik hem domweg niet

“

Ik hoop dat Leen ergens ziet met welke diepgang ik nu op het toneel sta

geven wat hij nodig had. Gewoon omdat ik die spirituele en emotionele ontwikkeling toen nog niet had doorgemaakt. Ik ben vrij spiritueel ingesteld en ik hoop zo dat Leen ergens vandaan kan zien met welke diepgang ik nu op het toneel sta. Dat hij trots op me is.”

Het is bijna ironisch: heel Nederland kent Barrie Stevens van zijn beroemde, opbeurende uitspraak ‘Vooral doorgaan!’ Een kreet die bij de *Soundmixshow* ooit uit pure compassie werd geboren. („Ik kon het gewoon niet over mijn hart verkrijgen om die arme kandidaten na dertig seconden af te branden.”) Maar in zijn eigen leven kreeg dat motto twaalf jaar geleden een loodzware lading.

„Ik kreeg prostaatkanker”, vertelt Stevens. „Dat was een moment waarop alles in mijn leven grijs en grauw werd. Ik voelde me fysiek en mentaal uitgekleed, een deel van mijn mannelijkheid en seksualiteit werd ruw van me afgenomen. En alsof dat nog niet genoeg was, kreeg mijn vader in Engeland de diagnose alzheimer.”

Stevens besloot toen dat hij het heft in eigen handen moest nemen. „Ondanks mijn eigen ziekte, ben ik naar Engeland ge-

reisd. Ik heb mijn vader in een prachtig verzorgingshuis geplaatst, zijn huis verkocht en al zijn financiën geregeld. Dat ik in mijn donkerste periode de kracht vond om de regie te pakken, heeft me gered.”

Nu, op zijn 82ste, is de geest van Stevens nog scherp en ambitieus, maar begint het lichaam te haperen. Voor iemand die zijn leven lang als danser en choreograaf doorbracht, is die aftakeling een bittere pil. „Het is ontzettend confronterend”, geeft Stevens grif toe. „Als ik 's ochtends wakker word en uit bed stap, denk ik steeds vaker: oh jee, daar gaan we weer. Mijn benen doen pijn, de souplesse is weg.”

Eindstation

Als op 26 juli het laatste applaus in het H'ART Museum wegsterft, sluit Barrie Stevens een theateraal hoofdstuk af. Maar de levenslustige tachtiger weigert om achter de geraniums te kruipen. Theater maken is volgens hem simpelweg te duur geworden om zelf te financieren, maar hij droomt alweer van nieuwe horizonten.

„Ik speel heel sterk met de gedachte om mijn appartement in Amsterdam te verkopen”, onthult hij nog. „Als ik die overwaarde vrijmaak, heb ik de financiële ruimte om iets te doen wat ik altijd al wilde: reizen. Ik wil de wereld zien! Zuid-Afrika, Italië, het zuiden van Spanje... Ik sta nog steeds elke dag vol energie op.”

Zijn tijd op het toneel zit er straks op, ja. Maar dat betekent niet dat zijn leven klaar is. Stevens besluit: „Ik wil mijn laatste jaren nog voorzien van een heleboel nieuwe, warme kleuren.”

■ *The importance of being Barrie* is te zien op 24, 25 en 26 juli in het H'ART Museum in Amsterdam. Kaarten te koop via www.bariestevens.nl